

Inledning

Andrés Brink Pinto, Mikael Mery Karlsson och Irina Schmitt

Texten ingår i:
Andrés Brink Pinto,
Mikael Mery Karlsson
och Irina Schmitt (red.)

Kritiska blickar från marginalen.
Reflektioner i spåren av Jens Rydström

Sid. 11–22

<https://doi.org/10.37852/oblu.155.c206>

Copyright The editors and the authors, 2022.

All texts from this volume are licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License. To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0>

All images are all rights reserved, and you must request permission from the copyright owner to use this material.

ISBN 978-91-8039-293-8 (print)
ISBN 978-91-8039-294-5 (electronic)

Boken ges ut med stöd av:
Genusvetenskapliga institutionen, Lunds universitet
Stiftelsen Torsten Amundsons fond, Kungliga Vetenskapsakademien

*Andrés Brink Pinto, Mikael Mery Karlsson och
Irina Schmitt*

Inledning

Jens Rydström är född och uppvuxen i Stockholm men fick redan som student en koppling till Skåne, det var nämligen vid lärarhögskolan i Malmö som han utbildade sig till historielärare. Jens har berättat hur han under en period av leda och tvivel räddades av den framträdande historiedidaktikern Christer Karlegård som bjöd in och visade historieförmedlingens styrka och betydelse. Efter studierna vände Jens åter till Stockholm för att verka som högstadielärare under mer än ett decennium. Uppenbarligen lockade dock akademien och historieämnet tillräckligt mycket för att Jens skulle söka sig till doktorandstudier. Efter disputationen 2001 sökte och fick Jens ett lektorat med genushistorisk inriktning på Stockholms universitet, där han verkade fram till 2008 då han på uppmaning av Tiina Rosenberg sökte sig till den genusvetenskapliga institutionen i Lund för ett lektorat i genusvetenskap.

Den första historievetenskapliga artikel Jens publicerade behandlade militär professionalism i Sverige och Ryssland 1884–1914, och trycktes i *Militärhistorisk tidskrift* 1993. Ämnesvalet kan, för den som känner Jens forskargärning, förefalla något apart, och möjligen finns det en alternativ historia där professor Rydström kom att ägna decennier av forskning åt

internationella relationer och militär organisering? Utan att förringa Jens insats som militärhistoriker vågar vi nog påstå att pläderingen från 1995 för homohistoria som ett försummat fält i behov av vidare forskning kom att spela större roll. Med samtidens efterkloka blick på det förflutna kan vi konstatera att artikeln från *Historisk tidskrift* stakade ut både Jens tidiga gärning som historiker och gläntade på dörren till den queerteoretiskt influerade historiska forskning som skulle komma.

Jens följde själv sin egen programförklaring, och kom under 1990-talets andra hälft att presentera resultat från sitt pågående arbete som doktorand i form av konferenspapper och vetenskapliga artiklar. Arbetet kulminerade i försvaret av avhandlingen *Sinners and Citizens: Bestiality and Homosexuality in Sweden 1850–1950* (2001), som också gavs ut som bok av Chicago University Press. I relation till en äldre, stundtals uttalat emancipatorisk och/eller identitetspolitisk, homohistorisk tradition går det att förstå *Sinners and Citizens* både i termer av kontinuitet och förändring. Avhandlingen knöt an till den äldre traditionens vilja att lyfta fram tidigare oskrivna historier kopplade till samkönat begär, och Jens lyckas också med konststycket att skildra vad som idag hade framstått som rättsliga övergrepp och en stundtals mycket hård homofobi på ett sätt som är empiriskt oklanderligt och historiskt kontextualiserat utan att det blir ett försvarstal för statsmaktens behandling av enskilda avvikande individer. Samtidigt går det också att argumentera för att Jens avhandling delvis innebar ett brott med ett äldre sätt att skriva homohistoria som att homosexuella (eller i varje fall uttryck för samkönat begär) i någon mening alltid funnits. Eller kanske snarare, där en äldre tradition på goda grunder vinnlagt sig om att lyfta fram historiska exempel på homosexualitet visade Jens i det faktiska genomförandet av den empiriska forskningen att en uttalad teoretisk ram gav analytiskt djup till historieberättandet och låter oss avnaturalisera till synes historiskt stabila kategorier. I stället för att ställa en identitetskategori – till exempel homosexualitet – i centrum för analysen vänder Jens blicken mot det juridiska system som skapar avvikelser och därigenom kom analysen också att handla om heterosexualitetens formering. Inte minst visas detta genom hur samma lagrum under hundra år gick från att i huvudsak reglera (och så klart i

någon mån producera) tidelagaren som den främsta sexuella avvikaren till att nästan helt fokusera på den homosexuella mannen.

Redan som doktorand visade Jens en tydlig vilja att delta i ett internationellt sammanhang. Detta syns till exempel genom perioden som gästdoktorand i Chicago, genom valet att skriva avhandlingen på engelska och så klart genom att våga bjuda in George Chauncey som opponent. Efter avhandlingen går det också att se hur Jens publicerade artiklar, antologibidrag samt verkade som redaktör för publikationer med tydlig internationell profil. Boken *Undantagsmänniskor* (2008) som Jens gav ut tillsammans med Svante Norrhem och Hanna Markusson Winkvist, är en ”svensk HBTQ-historia med utblickar i världen” med en tydlig placering i en global kontext. I ”Damkomiker, bögbörare och äkta kärlek: Homosexuella mäns subkultur i Malmö 1911–1940” (2021) tar Jens dessa frågor tillbaka till det lokala och målar genom analys av rättsfall upp en bild av Malmös homo-historia.

Jens har också varit – och är fortfarande – en aktiv och mycket uppskattad medlem i nätverket för sexualitet inom ESSHC (European Social Science History Conference). Parallellt med detta engagemang mot en internationell forskningsfront kring sexualitetens historia kom Jens också att spela en central roll för introduktionen och befastandet av queer som teori och perspektiv. Inte enbart inom historieämnet – även om Jens insatser självfallet varit helt avgörande för existensen av vad vi kanske kan benämna queerhistoria – utan också i en bredare kontext av samhällsvetenskap och humaniora, där Jens var en av en handfull introduktörer av queer på svenska under några år strax före millennieskiftet. Jens var medgrundare av Queerseminariet vid Stockholms universitet 1996, tillsammans med Mark Graham, Don Kulick, Pia Laskar och Tiina Rosenberg. Seminariet är fortfarande aktivt och drivs av nya generationer queerforskare. I artikeln ”Queer teori och historia” (1996) i tidskriften *lambda nordica* erbjuder Jens en teoretisk och metodologisk diskussion av hur denna nästan lika nya teoribildning skulle kunna tolkas inom historisk forskning (hela numret är förresten en skatt för den som är intresserad i queerteoriernas mottagande och översättning i den svenska kontexten). Det är ett typiskt exempel på Jens engagemang,

han var länge aktiv i tidskriftens redaktionsråd och är fortfarande medlem i dess International Advisory Board.

I slutet av 2010-talet kom Jens att allt mer intressera sig för cripteori och funktionshindersforskning. När vi beskriver Jens egna historia bör vi, precis som Jens lärt oss att alltid göra vid historiska studier, ha ögonen öppna för både kontinuitet och förändring. Vårt påstående om att Jens kom att intressera sig för cripteori och funktionshinder i slutet av 2010-talet bör därför granskas djupare. Jens har vid flera tillfällen lyft fram att han hade ett intresse för funktionshinder redan när han som mycket ung arbetade som färdtjänstchaufför i Stockholm. Intresset för cripteori och funktionshindersforskning innebar naturligtvis inte heller slutet för Jens intresse för homohistoria och queerteori. Tvärtom kom Jens att fortsätta skriva flera viktiga bidrag inom alla dessa fält även efter 2010-talet. För den som är bekant med cripteori kommer det inte heller som någon överraskning att de här forskningsfälten står varandra nära. Jens har, precis som flera andra forskare, beskrivit cripteori som ett teoretiskt projekt som handlar om att ta lärdomar och erfarenheter från queerteori in i funktionshindersforskning.

Jens var en av initiativtagarna till *Lyttseminariet* i Stockholm. Namnet var ett försök att översätta det engelska begreppet *crippled* till svenska och på så sätt, i linje med en väl etablerad tradition inom både queer- och cripteori, försöka återta ett ord som tidigare använts nedsättande. Lyttseminariet kom med tiden att bli ett av de viktigaste forumen i Sverige för kritiska perspektiv på funktionshinder. Forskarna kring Lyttseminariet kom också att ge ut flera publikationer, bland annat ett special issue om cripteori i tidskriften *lambda nordica* där Jens var gästredaktör. När Jens flyttade söderut tog han med sig Lyttseminariet till Lund där det kom att ingå i den genusvetenskapliga institutionens seminarieriserie *Crip & Queer Seminars*.

Det dubbla intresset för funktionshinder och sexualitet resulterade i att Jens samförfattade boken *Loneliness and its Opposite* (2015) tillsammans med kollegan Don Kulick. I boken visar de hur Danmarks och Sveriges förhållningsätt till frågor om sexuella rättigheter för personer med funktionshinder skiljer sig åt. Trots att båda länderna i flera avseenden liknar varandra vad gäller välfärdsystem så har Danmark valt att

institutionalisera ett arbete för att underlätta för personer med funktionshinder att uppleva sexuella praktiker medan Sverige valt att göra precis tvärtom. Sannolikt kommer den här boken komma än mer i ropet i den svenska debatten under den närmaste tiden, då en svensk översättning är på väg att ges ut.

Jens har även efter 2015 fortsatt att skriva viktiga texter om cripteori och funktionshinder, två artiklar förtjänar särskilt omnämnande. I artikeln ”Cripteori: var står den, vart går den?” (2016) diskuterar Jens varför det har varit svårare att etablera cripteori än queerteori i Sverige, trots de slående likheterna mellan dessa teorier. I artikeln ”Disability, Socialism and Autonomy in the 1970s” (2019) återvänder Jens till arkivstudier för att jämföra funktionshindersrörelserna i Danmark, Sverige och Storbritannien. Dessa artiklar är lysande exempel på hur Jens genom sin forskning varit med om att bryta marken för nya kritiska perspektiv på funktionshinder i den svenska välfärdsstaten.

Den forskningen om funktionshinder och sexualitet som finns i *Loneliness and its Opposite* (2015), och tidigare i ”Varför stängdes Sverige? Om sexualitet och funktionshinder i Danmark och Sverige från 1960-talet till idag” (2014) är en historia om två små länder med stor självkänsla som rättvisa samhällen. Samtidigt visar denna forskning att de två staterna kom att få väldigt olika sätt att förstå och reglera funktionshindrades sexualitet. Att det är en laddad fråga diskuteras i texterna, och laddningen ligger både i förståelsen av funktionshindrades kroppar som mer eller mindre självständiga i relation till staten, och i frågan om när vård slutar och sexarbete börjar.

En annan sida av denna forskning är intresset i sexarbetets historia och sexarbetarens organisering, och Jens delar här med sig av sin nästintill encyklopediska kunskap.

Temat finns oundvikligt med redan i *Sinners and Citizens* (2003); statens och samhällets (något ostadiga) öga på mäns homosexualitet och sexualitet mellan män producerade arkiverat material om sex mot ersättning mellan män. Femton år senare visar Jens i kapitlet ”What’s the problem with prostitution? Shifting problematisations of men and women selling sex” (2018) denna historia i relief mot hur kvinnors sexarbete i större utsträckning har kommit att ses som ett moraliskt problem. Kapitlet

visar den komplexa förhandlingen mellan statens syn på sexarbete, som länge var olika för kvinnor och för män, framväxandet av en abolitionistisk diskurs bland en del av den feministiska rörelsen och sexarbetares krav på självbestämmandet och stöd mot våld. Där syns sprickor i samhällets könade syn på medborgarna, men även i teoretiseringen av genus och i den feministiska organiseringen.

Den komparativa texten ”Sociala rörelser i motvind – nordiska sexarbetare och deras allierade 1970–2020” (2021) analyserar skillnaderna i sexarbetares organisering i Danmark, Norge och Sverige och de olika förutsättningarna som har funnits och finns för samarbete med feministiska, queera och vänster-rörelser. Det är brisanta och viktiga frågor om politik och solidaritet som Jens ställer. Utifrån denna forskning växte även samarbetet med Lilian Andersson fram, en av grundarna av ”Sexualpolitisk Front”, Nordens första intresseorganisation för sexarbetare. Detta samarbete ledde till att hennes omfattande arkiv nu ingår RFSU:s samlingar på Arbetarrörelsens Arkiv och Bibliotek i Stockholm och blev därmed tillgängliga för vidare forskning.

Dessa tre delar av Jens arbete går tydligt in i varandra. Temat sexarbete finns med redan i Jens avhandling. Arbetet med queerteori och utforskandet att den diskursiva gränsdragningen mellan kön och sexualitet likaså. Det cripteoretiska arbetet knyter an till de queerteoretiska texterna. I alla dessa delar finns förhandlingen av individens roll i samhället, som även speglas i det pågående projektet om civilsamhällets respons på HIV/AIDS som Jens driver tillsammans med Lena Lennerhed. En annan röd tråd som vi ser är intresset att se det lilla i det stora, den svenska HBTQ-historien i en global kontext, eller queerhistoriens placering i ”en svensk genushistoria”, som är underrubriken för läroboken *Kvinnor, män och alla Andra* (2021), samskriven med David Tjeder, som just har sett sin nyutgivning.

Det är självfallet svårt att sammanfatta en så här lång och rik forskargärning. Men vi vill ändå våga påstå att det finns några tydliga röda trådar som löper genom Jens forskningsintressen. Den mest uppenbara, och kanske tjockaste, tråden är det historiska så väl källmaterialet som perspektivet. Jens är uppenbarligen en historiker med öga för genus och sexualitet, eller kanske en genusvetare med öga för det historiska. Eller,

vilket kanske vi vill förespråka, Jens forskning visar både det fruktbara i att låta discipliner blandas och det omöjliga i att söka efter en gräns där den ena disciplinen upphör och den andra tar vid. Genom all Jens forskning menar vi också att det löper en tydlig röd tråd av humanism. Inte nödvändigtvis som tillhörighet till en fakultet utan snarare en vilja att hela tiden se de människor som döljer sig bakom stundtals maktfullkomliga och våldsamma källmaterial. Även när Jens behandlat svåra ämnen - ja kanske särskilt då - lyckas hans forskning visa ramar som det förflutnas människor haft att förhålla sig inom och förmedla en grundläggande värme med de mest förtrampade, bespottade och utstötta.

För oss som haft förmånen att dela arbetsplats med Jens som handledare, som kollega och som vän överraskar denna grundläggande humanism och mellanmänskliga värme i forskningen föga. Tvärtom är det ett förhållningssätt som vi tycker oss se genomsyra alla aspekter av Jens akademiska persona. Gentemot studenter är han inkännande och förstående, ständigt på en mission att förmedla sitt eget brinnande historieintresse utan att för den sakens skull tvinga in studenter efter sina egna preferenser. Som kollega har Jens alltid tid att lyssna, och han har varit en väldigt närvarande professor (stundtals till och med i strid med gällande pandemirestriktioner) som vinnlagt sig om att institutionen inte bara är en plats för produktion av kunskap utan också en arbetsplats där alla ska bli sedda och känna tillhörighet.

Så även om det är publikationerna som finns kvar som beständiga kvarlevor av en lång gärning som forskare vill vi också lyfta fram andra delar av Jens långa akademiska gärning. Här finns hundratals, om inte tusentals studenter som fått möta Jens värme och engagemang i föreläsningssalen, i seminarierummet, som handledare och som examinator. Här finns nätverket HBTQ-LU från och för anställda, som Jens var med och startade 2012, där Jens bland mycket annat i många år har hållit tal vid den (efter många envisa brev till universitetsledningen) årliga hissningen av regnbågsflaggan på universitetshuset vid Internationella dagen mot homofobi, transfobi och intersexfobi, som professorn med den rosa fjäderboan som lägger vikt på den historiska kontextualiseringen.

Här finns alla mellanmännsliga möten, alla formella diskussioner på seminarier eller konferenser, alla informella diskussioner i lunchrummet, över en kopp kaffe eller ett glas vin. Inte minst finns här ett finmaskigt nät av möten och sammanhang som kopplar ihop Lund med Öresundsregionen i Öresundsnätverket för kønshistorisk forskning, med andra delar av Norden och en internationell gemenskap av genushistoriskt intresserade forskare. Den roll enskilda forskare spelar i sådana kan tyckas osynlig och svår att sätta fingret på, men vi vågar hävda att en central del av Jens gärning som akademiker bestått i att initiera och upprätthålla forskarnätverk som kommit långt fler än honom själv till nytta. Ett projekt som vi väntar på handlar om den svenska genusvetenskapliga akademiska institutionernas historia. Jens, if you write it, we will read it!

All kategorisering innebär ett ordnande, som i någon mening också skapar avgränsningar mellan det som beskrivs. Inte desto mindre behöver ju texter i en festskrift komma i någon ordning, och vi har försökt att skapa ett slags ordning genom att gruppera bokens bidrag i fem sektioner, queer historia, queera kulturstudier, queer samhällsvetenskaplig analys, crip-teoretisk analys och reflektioner över Jens liv som forskare och lärare. Som med all annan kategorisering ger detta kanske intrycket av skarpare gränser än vad som faktiskt finns och texterna belyser stundtals liknande fenomen ur olika perspektiv – eller anlägger liknande perspektiv på olika fenomen - på sätt som självfallet hade gjort andra ordningar möjliga.

Sektionen om queer historia inleds med en reflektion av Helle Rydström över arkivet som plats för minne och glömska, exemplifierat med Vietnams våldsamma samtidshistoria. Andrés Brink Pintos text om den så kallade homosexkommissionen i Stockholm under 1950-talet fortsätter spåret med historiskt arbete utifrån våldsamma arkiv, men visar också hur maktens fantasi om en allseende polismakt framträder som just en fantasi i mötet med polisarbetets vardagliga byråkrati. Peter Edelberg lyfter i sin guide till de skandinaviska LGBT-arkiven fram arkivet – och historians – roll som bevarare av levda erfarenheter som riskerar att försvinna i det förflutnas glömska. Bidraget är också en handfast guide som förhoppningsvis kan sporra och hjälpa kommande generationer av genushistoriskt intresserade studenter att hitta till arkiven. Avsnittet avslutas av Matilda Svensson Chowdhury som med utgångspunkt i 250

kärleksbrev resonerar kring det närvarande – men ännu utforskade – personliga arkivet och hur personliga källor kan användas för att skriva andra historier än de homohistorien nått via våldsamma och maktfyllda polisarkiv.

Därpå följer en sektion med queera kulturstudier. Tommy Gustafsson skildrar den tidiga svenska filmstjärnan Nils Asthers queera persona på - och utanför - den vita duken i skarven mellan stum och talad film. Asthers karriär fångar också övergången mellan ett mer tvetydigt Hollywood och den moralkonservativa filmindustrin efter Hayeskoden. Om slutet på Asthers karriär kan sägas markera en stängning mot tvetydig manlig sexualitet kan pjäsen – nyligen också den strömmade TV-serien – *The Boys in the Band* nog sägas utgöra något av en öppning för synlig manlig homosexualitet i Stonewallupprorets efterdyningar. Tiina Rosenberg spårar pjäsens liv över olika uppsättningar i olika decennium och visar dess betydelse beroende på tid och kontext.

Nästa sektion, om queer samhällsvetenskaplig analys, inleds av Jesper Fundberg. Med utgångspunkt i det etnologiska kulturbegreppet undersöker Fundberg olika situationer där heteromän köper sex, och frågar sig om det finns lyckliga torskar. Mia Liinason relaterar i sitt bidrag till queerfeministisk etnografi och visar hur produktiva köksbordet som föreställd plats samt vänskapen som grundläggande mellanmänsklig relation kan vara för en forskning med den levda erfarenheten i centrum. Liinason levandegör sina metodologiska utgångspunkter med exempel på möten inom ramen för sådan forskning. Ulrika Dahl tar i sitt bidrag vid där Jens bok *Odd Couples* slutar, och ställer frågan om vad som händer efter införandet av registrerat partnerskap och homoäktenskap. Via en stor enkätundersökning visar Dahl hur framförallt lesbiskt föräldraskap kan te sig, och synliggör ett brett register av känslor kopplat till familjebildning och föräldraskap. Sektionen avslutas med Jukka Lehtonsens bidrag, som behandlar bilder av olika former av normbrytande liv i finsk massmedia. Lehtonen analyserar konstruktionen av normativitet och intersektionella skärningspunkter som visar hur olika kategorier samkonstrueras i mediala bilder.

Lena Lennerhed inleder sektionen vi tematiserat utifrån funktionshinder, kropp och sexualitet med en studie av patienttidningen

Annorlunda Nyheter från Stora Sköndals vårdhem. I sin artikel lyfter Lennerhed fram de boende patienterna på Stora Sköndal i slutet av 1970-talet, och använder några patientröster som en ingång till större frågor om patienttroll, patientmakt och den aktivism till stöd för de boende som fanns i delar av personalgruppen. Därpå följer ett bidrag av Lotta Löfgren som behandlar sex- och samlevnadsundervisning i särskolan. Löfgren fokuserar särskilt på hur elever med intellektuell funktionsnedsättning upplever denna undervisning, och resonerar med utgångspunkt i cripteori kring hur sex- och samlevnadsundervisning kan bli del i ett glädjeförande – i stället för att vara glädjedödande – för denna elevgrupp. Don Kulick lyfter i sitt bidrag fram en annan skärningspunkt mellan kroppar och sexualitet, genom att återge en intervju som inte fick plats i hans och Jens bok *Loneliness and its Opposite*. Genom att låta Trine – en sexarbetare med funktionsnedsättning – tala med egna ord, vill Kulick visa hur komplexa och överraskande enskilda liv kan vara. Sektionen avslutas med en text av Elisabet Apelmo, som diskuterar *ablemism* i relation till det samtida arbetslivet. Apelmo levandegör och exemplifierar sin kritiska reflektion kring arbetslivet och kravet på flexibla kroppar utifrån det ovanifrån påtvingade införandet av flexibla arbetsplatser och öppna kontorslandskap på Malmö universitet.

Som sista sektion har vi samlat fyra texter som på olika sätt kopplar till Jens historia som person, forskare och lärare. Urban Lundberg och Mattias Tydén skildrar en häpnadsväckande och dramatisk episod när Jens försvann. Genom Jens, och hans kollega Tom Thulins, öden hos gerillan i El Salvador pekar Tydén och Lundberg på kopplingar mellan olika tiders krigsreportage och resonerar kring hur vi kan förstå valet att lämna ett tryggt liv i Sverige för att skildra ett brutalt inbördeskrig i Mellanamerika. Terese Anvings bidrag skildrar, med utgångspunkt i ett handskrivet brev, Jens centrala betydelse som kollega. Rebecca Selberg lyfter å sin sida fram Jens dubbla identiteter som både genusvetare och historiker (eller om det möjligen ska vara tvärt om). Selberg argumenterar passionerat för värdet av att genusvetenskapen som fält kan hålla fast vid en stark tvärdisciplinär karaktär där olikheter som stammar ur olika disciplinära bakgrunder kan få fortleva och berika ämnet som helhet. Vänbokens avslutande bidrag är skrivet av Diana Mulinari, och lyfter fram Jens gärning som brobyggare

och sammankopplare mellan människor och världar. Texten visar hur Jens gärning som forskare, lärare och kollega också bör förstås som ett utlopp av Jens vilja till dialog, förståelse och en kritisk nyfikenhet på samhällsliga fenomen såväl som ett genuint intresse för andra människor.

Vi tror att vi talar för alla som arbetat nära Jens när vi avslutar denna inledning med att säga att det varit både ett privilegium och ett nöje att få dela akademien med Jens. Hans livsgärning är värd att högtidlighålla, och denna festskrift är vårt bidrag!

Andrés Brink Pinto är docent i historia, verksam som forskare vid den genusvetenskapliga institutionen Lunds universitet. En stor del av hans forskning behandlar konflikter om stadsrummet, hur det ska brukas och vem som har rätt till stadens rum. Hans pågående forskningsprojekt undersöker polisiär styrning av homosexuellt liv i Stockholm 1944–1968. Bland hans senaste publikationer ingår artikeln ”Public Toilets for Women. How female municipal councillors expanded the right to the city in Sweden, c. 1910–1925”, *Women’s History Review* 31, nr 3 (2022), författad tillsammans med Malin Arvidsson, samt monografin *Den bråkiga staden. Ungdomsupplopp och ungdomspolitik i efterkrigstidens Stockholm* (Stockholmia 2019), författad tillsammans med Martin Ericsson.

Mikael Mery Karlsson är vikarierande lektor i genusvetenskap vid Lunds universitet. Hans forskning rör frågor om civilsamhället och sociala rörelser i tider av marknadsorientering, med ett särskilt fokus på funktionsrättsrörelsen. Bland hans senaste publikationer finns ”Gå eller rulla – alla vill knulla” funktionsrättsaktivism i nyliberala landskap och ”Parallelsamhällets möjligheter”, författad tillsammans med Hanna Bäckström Olofsson.

Irina Schmitt (irina/hon) är lektor i genusvetenskap. Irina forskar i trans- och queer-feministisk utbildningsforskning med fokus på organisationer där kunskap produceras och det nationella skrivs in, som skolor och högskolor. Irinas senaste forskning utforskar unga och unga vuxna trans- och ickebinära personers intersektionella erfarenheter i skolan i Sverige.